

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXXIII. De errore Berylli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

ποσον. οὐ καὶ μόνος εἰς τὸν πάντα πεποίηται
Περφέπτων. Φρόνδηρος ἐπιγραφής ἐν Αθήναις, περισσάνει μὲν ταῖς εἰς τὸν Ελευθερῶν ἥεις
τὸ Αὐτοκατῶν Αὐτοκατῶν ἀρχέσαι, καὶ τοσούτοις
γενιτόδι μέχει τῷ πέμπτῳ συγγραμμάτῳ.
ἔπειτα δὲ τὸν Καισάρειαν, καὶ ταῦτα
εἰς πέρας δέκα οἰκατῶν δεῖθμον ἀγει. τί δέ
τον λόγων ταῦθις ἐπὶ τῷ παρόντος τὸν ακε-
βῆ κατάλογον ποιεῖται, ιδίας δεόμενον χολῆς
ἢ ἡ ανεργά Φαμενεύ, ἐπὶ τῷ Παμφίλῳ Βίῳ
καὶ ημᾶς ἵερος μάρτυρος αναγραφής ἐν ἡ
την αειταῖται απεδηνῷ Παμφίλῳ ὅποις
πεγγόνει παρισώντες, τῷ σωμαχθείσος αὐτῷ
τῷτε Σεργίους καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστῶν
συγγραφέων Βιβλιοθήκης τὰς πίνακας παρε-
βημεν. Τοῦ ὅτι φίλον, πάρεστι ἀπελέσασ-
τὸν Σεργίους πόνων τὰ εἰς ημᾶς ἐλθόντα δια-
γόναι. Ιωνί ἐπορθέον ἐπὶ τὴν τῆς ισοπίας
ἀπολογίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ.

Περὶ τῆς Βερύλλου τοῦ θρησκευτικοῦ.

Βερύλλος ὁ μητροπολίτης δεδηλωμέ-
νος Βοσρῶν τῆς Αραβίας Επίσκοπος,
τοῦ ἐκκλησιαστῶν παρεκτέπων κανόνα, ξένα
τὰ τῆς πίσεως παρεισφέρειν ἐπειράτο. τὸν
Σατηράκου Κύριον ἡμῖν λέγειν τολμῆσι
περιφερεῖναι κατὰ ιδίαν ζεις αὐτογαφήν,
περὶ τῆς εἰς αὐτῷ πρώτης ἐπιδημίας. μηδὲ μην
θεότητα ιδίαν ἔχειν, αλλὰ ἐμπολιτευομέ-
νην αὐτὸν μόνην τὴν πατεικήν. ἐπὶ τέτω πλει-
στῶν Επισκόπων Σητήσεις καὶ διαλόγος περὶ
τοῦ αὐτοῦ πεποιημένων, μετ' ἑτέρων αὐτο-
χθονοι Σεργίους, κατέστη μὲν εἰς ὅμιλον
τὰ πεντά τῶν αὐτοῖς, τίνα νῦν ἔχοι διποιε-
ράμενος οὐδὲ εἴγενος, παὶ λέγοις, ἐν-
δύνας μη ὄρθοδοξεῖντα. λογισμῷ τε πε-
ιστας καὶ ληστεῖξεν αὐτολαβεῖν αὐτὸν, τῇ πε-
εὶ τῷ δόγματος ἐφίσησιν αἰτηθεία, ἐπὶ
τὴν παρετέραν ὑγιῆ δόξαν δοκιμίση-
σι. καὶ Φέρεται γε εἰστέτι καὶ ἔγραφατ τῷ
Βιρύλλου καὶ τῆς διαίτης θρομέτης Σωσό-
δη, ὅμη τὰς Σεργίους περὶ αὐτὸν Σητή-
σεις, καὶ τὰς λεχθεῖσας ἐπὶ τῆς αὐτῆς παρει-
κίας διαλέξεις, εκατό τε τῶν τότε πεπραγ-
μένων φύλεχοις. καὶ ἀλλα μὲν ὅμως μείζα
Σεργίους περὶ μητρὶν παρεδίδαστι τῶν καθ-

A in universum hunc Prophetam nihil
scripsit. Intercā cū Athenis morare-
tur, Commentarios quidem in Eze-
chielem absolvit: inchoavit autem ex-
positionem in Canticum Cantorum,
quam ad quintum usque librum ibidem
agens produxit. Deinde Caſaream re-
versus, opus illud decem omnino libris
comprehensum ad exitum perduxit.
Verum quid attinet hoc loco omnium
hujus viri librorum accuratum indicem
texere, cū id proprium opus deside-
ret: jamque à nobis præstitum sit in li-
bro quem de Pamphili qui noſtra aetate
Presbyter idem ac martyr fuit, vitâ
conſcripsimus. Ubi cū probare velle-
mus quantum Pamphili studium erga
divinas literas fuisset, indices librorum
tum Origenis, tum aliorum ecclesiæ
Scriptorum quos ille undecunq; collegerat, exhibui-
mus. Ex quibus qui-
cumque voluerit, certissime poterit co-
gnoscere, quenam ex Origenis Op-
ribus ad nos usque pervenerint. Nunc
verò ad historiæ ſcriem redeamus.

САРУТ XXXIII.

De errore Berylli.

Tunc temporis Beryllus de quo su-
perius dictum est, Boſtrorum in
Arabia episcopus, ecclesiasticam per-
vertens regulam, nova quadam & aliena
à fide Catholica inducere conatus
est: ausus aſſerere Dominum ac Ser-
vatore nostrum antequām inter ho-
mines verſaretur, non ſubſtituisse in
propriæ peritonæ differentia: nec pro-
priam ſed paternam duntaxat divinitatem
in ſe residentem habere. Cumq; ea
de re plurimi episcopi quæſtiones
ac diſputationes adverſus illum habuiſ-
ſent, rogatus unā cum reliquis Ori-
genes, primum quidem cum illo fa-
miliariter colloctus eſt, ut quænam
eſet hominis ſententia exploraret.
Postquam verò liquidò cognovit quid
diceret, errorem ejus coarguit: al-
latisque rationibus ac demonstratio-
nibus convictum hominem quaſi ma-
nu apprehendens, ad veritatis viam
perduxit, & ad pristinam ſanamque
ſententiam revocavit. Exſtant ho-
die que tum Berylli, tum Synodi ipſius
cauſa congregata edita monumenta;
in quibus & quæſtiones adverſus illum
propositæ ab Origene, & diſputationes
in ecclesiâ ejus habitæ, & ſingula
qua tunc geſta ſunt continentur.
Sed & alia de Origene quamplurima

memoriae tradita sunt à senioribus nostris etatibus presbyteris: quae quoniam ad præsentis Operis institutum nihil faciunt, omittenda esse duxi. Quæcunq; verò necesse est de illo cognoscere, ea peti possunt ex Apologetico qui à nobis & à sacrosancto nostri temporis martyre Pamphilo pro illius defensione conscriptus est: quem quidem nos propter malevolos quoddam accusatores, communis studio atque opere junctim elaboravimus.

CAPUT XXXIV.

De Philippo Cesare.

Huc refer.
Niceph.
c. 25. l. 5. **I**ntraea cum Gordianus sex totis annis Romanum Imperium administrasset, Philippus unus cum Philippo filio in ejus locum successit. Hunc igitur Christianum, fama est in postrema paschæ vigilia pre cationum in ecclesia partipem simul cum reliquo populo fieri voluisse: sed episcopum qui tunc Ecclesiæ præcerat, non prius illi aditum permisisse quam confessionem scelerum fecisset, itaque qui humanitus lapsi fuerant, & in penitentium ordine stabant, se ad junxit. Quippe ob multa quæ commiserat crimina, numquam omnino ab episcopo fuisset admissus, nisi id prius fecisset. Et Imperator quidem libenter obtemperasse dicitur, sincerumq; ac religiosum affectum timoris Dei, operibus ipsis declarasse.

CAPUT XXXV.

Quomodo Dionysius Heraclai Episcopatum successit.

Vide Ni-
cephor.
c. 26. l. 5. **A**nno autem hujus Imperii tertio cum Heraclas post sexdecim episcopatus annos diem extremum obiisse, pontificatum Alexandrinæ Ecclesiæ suscepit Dionysius.

CAPUT XXXVI.

Quot præterea libri ab Origeni lucubrati sint.

Vide
Niceph.
l. 5. c. 19. **Q**uo tempore cum fides nostra, ut par erat, augeretur in dies, & doctrina Christianorum summa ubique libertate frueretur, Origenes jam sexagenario major: utpote qui ex diurna exercitatione maximum dicendi usum sibi comparasset, conciones quas habebat ad populum, à notariis excipi permisit, cum id antea fieri numquā concessisset.

Αἱ μᾶς οἱ περιεῖτεροι. ἀπαρχήσαντο δὲ τῆς συνέστως ἔχόμενα παγιματείας ἀναγκαῖα τῶν περὶ αὐτὸν διαγνώναι πάντας τὴν ἐπιτηδείαν τῆς θεραπείας πεπονιμένης ἡμῖν καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς ιερῷ μάρτυντες Παύλον λογίας πάρεστιν ἀναλέξασθε τὴν εἰλικρίνεντα συμπονήσαντες αἱλίοις, οὐ πεπονιμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'.

Tὰ καταφίλιττον Καίσαρα.

Eτοι τὸ ὅλοις ἔξι Γορδιανοὺς τὸν Ρωμαῖον γερμονίαν ανύσαντο, Φίλιππον παιδί Φιλίππω τὴν δέκατην διαδέχειτο. Τὸν καλέχει λόγον χειστανὸν ὄντα, σὺν τῆς οὐσίας τὸν Πάρκα πανυχίδος, τῷ επιτηδείᾳ εὐχῶν τῷ πλήθει μελαχρεῖ εἴπει: σαις ἡ πρέστερον τὸν τὸν πληκτὸν περιεπέπλωμα εἰσβαλεῖν, ή ζεύμολοροδαμα, καὶ τοῖς ἐν τοῦτον μαστοῖς ζεύμοις, μετανοίας τε χωραν ἰχθυον, εἰστοι γαλέας δίλως γῆ μηδὲν ποτε πρέπεινται τέτο ποιάσαντα, διὰ πολλὰς τῶν αὐτὸν αἵτιας περιστρέψανται καὶ πενθεργειας περιθύμιας λεγεῖται, τὸ γυνίσιον ιγμένον. Εἰς τῆς περὶ τὸν Θεῖον φόβον διαθέσεις ἐπιδεδεγμένον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'.

Ως Διονύσος Ήρακλᾶ τὴν Επισκοπὴν διείστη.

Tρίτον τὸ τέτωτέ τον, καθ' ὁ μελανὸν ξανθὸς Ήρακλᾶ τὸν βίον ἐπὶ ἑκατονταρχεῖον εἶτο τὸ προσαρτίας, τῶν καὶ Αλεξανδρεῖον τὴν Επισκοπὴν Διονύσον ταμεῖαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣ'.

Οσα αὖλα ἵσπιδαται τὸ οὐρανόν.

Tοτε δῆτα οἷα κείκος ἢν πληνύσαι πίτεις, πεπαρροστασμένες τε τῷ καὶ ἡμᾶς πλευρᾷ πάσι λόγοι, ὥστε τὰ ἔχοντα φασίν εἶτη τὸν Σπριγγύλιον θρόμενον. αὐτοὺς τηνὶδην Συλλεξαμένους ἐπὶ τῷ μακεδονικῷ σκευῆς εἶναι, τὰς ἐπὶ τῷ κοινῷ λειμένες παδιαλέξεις ταχυγράφοις μεταλαβεῖν ἐπειπονται. οὐ πρέστερον ποτε τέτο γένεδ συγχρησιται.